

Till
Näringsdepartementet
och Miljödepartementet

Svebio syn på EU:s 2030-mål – kommentarer till EU-kommissionens rapport 22 januari om "ett ramverk för klimat och energi för perioden 2020 – 2030"

Först av allt är det viktigt att inse att energi- och klimatmålen inte enbart handlar om klimat och miljö, utan också om försörjningstrygghet (security of supply) och om konkurrenskraft, tillväxt och ekonomisk utveckling.

Vi har i Svebio tagit ställning för tre mål, på 50 – 40 – 30 procent:

50 procent reduktion av klimatgasutsläpp räknat från 1990. Om EU ska nå sitt långsiktiga mål till 2050, att reducera med 80 – 90 procent, måste vi ha nått mer än halvvägs till 2030. Då har det ju gått 40 år sedan 1990, och är bara 20 år kvar till 2050. Reduktionen av utsläppen har också gått snabbare hittills än man tidigare trott vara möjligt, dvs man underskattar lätt de tekniska möjligheterna. Tydliga och tillräckligt ambitiösa mål driver fram teknisk utveckling och marknadsutveckling.

40 procent förnybar energi 2030. Målet 20 procent 2020 kommer att överskridas, inte med någon enstaka procent som kommissionen tror, utan med flera procent, om utvecklingen fortsätter som under de senaste två åren. Ett EU-gemensamt mål på 27 procent blir då för lågt, och är ingen utmaning, vare sig för EU som helhet, för de enskilda medlemsländerna eller för industrin.

30 procent effektivisering. Det svåraste målet att precisera, eftersom man är oense om hur målet ska definieras. Enligt vår uppfattning är den största och mest lönsamma effektiviseringen att ersätta kondenskraft med kraftvärme och utnyttja värmen från kraftverken för bostadsuppvärmning och industriella tillämpningar.

Synpunkter på EU-kommissionens rapport

Viktigast för att klara klimatmålet är att få ett ordentligt **pris på koldioxidutsläpp** i alla sektorer av ekonomin. Den här grundläggande aspekten har fått för lite uppmärksamhet i rapporten.

Vi tycker att ETS måste stärkas, med högre ambition för reduktion av utsläppen och för att få upp priset på utsläppsrätterna. Indragningen av 900 miljoner utsläppsrätter är ett första steg, men de får inte släppas ut på marknaden 2019/20, utan måste annulleras. Vi stödjer naturligtvis den snabbare nedtrappningen efter 2020. "Stabiliseringsreserven" är svår att bedöma – kanske blir den ett "spel för gallerierna". Att dra in utsläppsrätter

för att senare släppa ut dem ger en lugnare prisutveckling, och kan sätta ett golv, men kan samtidigt leda till att vi får varaktigt låga priser på utsläppsrätterna, långt efter 2020. Det viktigaste är att EU:s politiker tydligt garanterar att utsläpp ska kosta.

En del argumenterar för att politiker inte ska "peta" i systemet för att inte påverka marknaden. Vi menar att ambitionen för ETS och de första prognoserna liksom de första årens priser alla pekade mot en prisnivå på €20-€30 per ton koldioxid. Systemet behöver återställas till denna nivå för att ha någon form av styrande verkan. Ingen i industrin har förväntat sig att priset inte skulle kunna vara på denna nivå. Åtgärder behöver vidtas för att få upp priset.

Vi är mycket undrade till varför inte energiskattedirektivet tas upp i kommissionens dokument. Det måste finnas ett pris på koldioxidutsläppen i sektorerna utanför den handlande sektorn och koldioxidskatt är ett utmärkt styrmedel jämfört med direkta subventioner. Värmemarknaden (bostadsuppvärmning) är den sektor där det finns störst potential att ersätta fossila bränslen med god ekonomi.

Vi har mot den bakgrunden svårt att förstå varför man räknar med lägre reduktion av utsläppen utanför ETS än inom ETS. Självklart borde en större börda läggas på hushållen och den industri som inte utsätts för global konkurrens i jämförelse med den globala industrin.

Bioenergin behandlas styvmoderligt eller negativt i dokumentet, liksom i förslaget till statsstödsregler, som nyligen varit ute på remiss (se Svebios yttrande).

Att man inte föreslår något delmål för förnybart i transportsektorn beror troligen på att man inte vill gynna biodrivmedel. Man upprepar positionen att grödebaserade biodrivmedel inte ska få något stöd efter 2020, trots att ILUC-förslaget fallit, och trots att statsstödsreglerna inte tagits på denna punkt. Här lägger man sig i de enskilda medlemsländernas egen beslutanderätt över energipolitiken. Sverige måste stoppa alla skrivningar som diskriminerar vissa biodrivmedel.

Vårt förslag är att man även för 2020 bör fastställa ett mål för förnybart i transportsektorn på EU-nivå. Ett av flera styrmedel för att nå det målet bör vara att betydligt skärpa bränsle kvalitetsdirektivet.

Man tar också upp frågan om att biomassa för energi inte får konkurrera med andra användningsområden. Det känns som att EU befinner sig där Sverige var för 25 år sedan (reglering med Träfiberlagen och hot om spånskatt). Sverige måste berätta för övriga EU-länder att det går utmärkt att både använda bioråvaror för olika industriella ändamål och samtidigt öka användningen av biobränslen.

Under "security of energy supply" borde man lyfta fram att biobränslen kan ersätta fossila bränslen också för att reducera importen av olja, gas och kol. Istället skriver man om okonventionella fossila energikällor, och öppnar för skiffergas. Under rubriken "security of supply" bör det finnas möjlighet för stöd till torvanvändning med klimatanpassning (dvs från redan dikad torvmark).

Ett skäl till att man lagt sig lågt på andel förnybar energi, men högre på växthusgasreduktion kan vara att man vill ge möjlighet för enskilda medlemsländer att välja kärnkraft eller kol med CCS. För detta talar också lösningen med att varje medlemsland ska göra energiplaner som sedan ska förhandlas med kommissionen i en

”iterativ process”. Det är viktigt att Sverige i den fortsatta hanteringen tydligt markerar att man inte kan acceptera statsstöd till ny kärnkraft och att CCS måste finansieras inom ramen för ETS, så att olika tekniker för att reducera växthusgasutsläpp kan konkurrera på lika villkor.

När det gäller frågan om LULUCF ska inkluderas i klimatmålet är Svebios uppfattning att LULUCF inte ska inkluderas. Risken är påtaglig att en sådan linje leder till att skogsägarna får betalt för att inte avverka, och att utnyttjandet av skogsresurserna försvåras. Det kan också leda till att vissa länder minskar sina ansträngningar att reducera koldioxidutsläppen i andra sektorer.

Svenska Bioenergiföreningen

Gustav Melin
VD

Kjell Andersson
Näringspolitisk chef